

Midler der bør tilvejebringes for at løse disse. Men kan vi ikke komme til Enighed, har vi kun eet at gøre: Lade den danske Befolkning dømme Parterne imellem ved en Folkeafstemning om Sagen selv.

Blang: Man har fra Regeringspartiets Side set sig foranlediget til at drage Kirkens Stilling til Afrustningsforslaget ind i Debatten; det er gjort af Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen, som anførte et helt Galleri af Præster og citerede baade deres skriftlige og mundtlige Udtalelser for at vise, at man fra den Side kunde regne med Kirkens Støtte til det foreliggende Lovforslag. Den hellige Skrift er taget i Brug igennem Citater, og der var næsten en bibelsk Kraft over det ærede Medlems Slutningsreplik; i sin første Ordførelse slyngede han det Ord ud i Salen: Forbandet være Krigen og al dens Væsen, og Skam faa den, der rækker Haand til dens Fortsættelse eller ikke vil være med til dens Afskaffelse.

De samme Toner har lydt ude i Landet. I denne Tid, siger man, staar Kirken overfor sin Besøgstid, den bør kende sin Stilling og bør træffe sin Afgørelse under dette Ansvar; man er end ikke veget tilbage for at sige, at den danske Arbejderbevægelse vil lade sin Stilling overfor Kirken diktere af Kirkens Stilling til dette rent partipolitiske Forslag. Jeg har endogsaa hørt, at den højtærede Kirkeminister skulde have været med i dette Kor. Jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede Kirkeminister skulde have gennemtænkt Konsekvenserne af en saadan Udtalelse. De samme Toner er gaaet igennem den socialdemokratiske Presse; det er en mærkelig Stilling, denne Presse efterhaanden indtager overfor Kirken herhjemme, snart Haan overfor alt, hvad der er Kirken helligt, snart dueblide Lokketoner og snart utilslørede Trusler.

Jeg finder det ikke rigtigt at lade denne Debat glide til Ende, uden at der ogsaa her fra Folketingets Talerstol kommer til at lyde et Gensvar i den Anledning, men naar jeg har forlangt Ordet, kan jeg ikke tilbageholde en mere almindelig politisk Bemærkning. Paa en Maade synes jeg, man maa have ondt af den højtærede Udenrigsminister, for der er ingen Tvivl om, at den højtærede Udenrigsminister er en ensom Mand i det Kabinet, hvori han har taget Sæde; det er formentlig ogsaa derfor, at den højtærede Ministers Udtalelser her i Tinget stadig er saa uklare, at Tingets Medlemmer synes at have saa stort Besvær med overhovedet at være klar over, hvad

den højtærede Udenrigsminister mener. Men en Kendsgerning synes jeg dukker klart frem af disse Taagebanker, det er den, at det er den højtærede Udenrigsministers politiske Maal at naa til en Forsvarsordning herhjemme, der om muligt kunde samle hele det danske Folk, i alt Fald største Parten af det. Men dette Maal deler Regeringen som saadan ikke; havde den gjort det, havde den ikke fremsat et Lovforslag som det, der i Øjeblikket ligger paa Rigsdagens Bord.

Thi det Afrustningsforslag, her foreligger, er kun en udstrakt Haand til Forhandling til en eneste bestemt Side, nemlig det radikale Venstre. Paa Basis af et Forslag, hvis Konsekvenser vil blive Opgivelse af Landets Grænser, Prigsivelse af det danske Territorium, den Dag da eventuelt en udenfor Folkeforbundet staaende Magt, f. Eks. Sovjet, skulde finde det overensstemmende med sine Interesser at foretage en væbnet Aktion til Støtte for en eventuel Kommunist-revolte herhjemme, Oprettelse af Korps, til hvis Bevæbning med Bomber og Browningrevolver det ikke er særlig svært at se, hvor Modellen hentes — paa Basis af dette kan Halvdelen af dette Tings Medlemmer overhovedet ikke forhandle.

Derfor ser man ogsaa det mærkelige Særsyn, at umiddelbart efter den højtærede Udenrigsministers første Tale staar den højtærede Forsvarsminister op og siger ganske utvetydigt, at man venter Forhandlingen ført udelukkende mellem Socialdemokratiet og det radikale Venstre. Og det samme gentog sig i Gaar Aftes. Den højtærede Udenrigsminister holdt en Tale og fremstillede i Slutningen af den det Maal at naa til en Forsvarsordning, bag hvilken hele det danske Folk kunde staa; og umiddelbart efter staar Socialdemokraternes Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. P. Larsen, op og siger lige ud, at Forhandlingen skal føres med det radikale Venstre alene. Det skal blive interessant at se, hvor længe denne Stilling kan vedvare.

Jeg skal saa gaa over til at udtale mig om det Emne, som jeg straks berørte, Kirkens Stilling til de forelagte Lovforslag. Og dér vil jeg først og fremmest bemærke, at Kirken lader sig ikke diktere sin Stilling ved et Magtbud fraoven. Vi Præster, der staar paa Landets Prædikestole Søndag efter Søndag, staar ikke dér for at tækkes de forskellige og skiftende politiske Magthavere, vi staar overfor højere Ansvar end dette. Hvorfor spørger man overhovedet om Kirkens Stilling? Hidindtil har man ikke fra den Kant, synes jeg, haft stor Interesse